

Arrest

nr. 254 660 van 18 mei 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*octies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, samen met zijn echtgenote en kinderen, vroeg op 5 januari 2001 een eerste maal om de erkenning van de status als vluchteling.

Op 25 juli 2005 diende verzoeker een tweede maal een asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 21 februari 2005 de bevestigende beslissing van weigering van verblijf en stelde dat de asielaanvraag bedrieglijk was. Wel werd voorzien dat verzoeker toen niet kon teruggeleid worden naar Servië of Montenegro.

Verzoeker diende op 17 maart 2006 en op 29 maart 2006 tevergeefs een aanvraag om machtiging tot verblijf in, overeenkomstig (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker diende op 20 december 2009 een aanvraag in voor een definitieve machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2007 wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 26 september 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 30 april 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld wegens poging tot ontvoering van een minderjarige én opzettelijke slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Verzoeker diende op 2 februari 2016 een aanvraag tot vestiging in, met het oog op een C-kaart. Op 7 juni 2016 weigerde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris evenwel voormelde aanvraag tot vestiging.

Op 30 november 2017 werd verzoeker door het hof van beroep te Luik veroordeeld wegens verkrachting met geweld op een minderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, met verzwarende omstandigheden.

Op 10 januari 2019 werd verzoeker door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord in het licht van de gebeurlijke heroverweging van de geldigheid van diens subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 februari 2019 besliste de commissaris-generaal om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op grond van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet in te trekken.

Verzoeker diende op 21 maart 2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde intrekking van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 226 702 van 26 september 2019 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 augustus 2020 neemt de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissingen aantekende, leidt tot de vernietiging van deze beslissingen bij gebreke aan het overmaken van een administratief dossier, uitgesproken in het arrest van de Raad met nr. 246 419 op 18 december 2020.

Op 14 januari 2021, met kennisgeving op 19 januari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13octies.

Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen bevatten de volgende redengeving:

“(…)

Mevrouw/Mijnheer

naam : S.

voornaam : S.

geboortedatum : 08.04.1978

geboorteplaats: Podujevo

nationaliteit : Nog niet definitief bewezen

Krachtens artikel 22, § 1, 3°. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te

verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen,3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

U diende in België twee verzoeken om internationale bescherming in, respectievelijk op 05/01/2001 en 25/07/2005, die beiden geen aanleiding gaven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Op 21/12/2006 werd via de gemeente Koekelberg een aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. f Op 23/01/2007 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 13/01/2009 een A-kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 03/03/2010 in het bezit gesteld van een B-kaart, die laatst geldig was tot 19/01/2020.

Op 26/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote.

Op 30/04/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar; v aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; exploitatie van ontucht van een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat het slachtoffer kwetsbaar was omwille van haar leeftijd.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 23/08/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS op 10/01/2019 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 19/02/2019 besliste het CGVS vervolgens om uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 19/02/2019 in kennis werd ^ gebracht. Het CGVS stelde dat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van, een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende op 21/03/2019 tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26/09/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 17/06/2020 via een aangetekend schrijven opnieuw uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, v zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde via uw raadsman aan de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling en een aankoopakte van uw woning. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten

zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ^{•f} wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 eveneens rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 05/01/2001 verklaarde dat u het Rijk reeds op 25/12/2000 bent binnengekomen, met andere woorden bijna 20 jaar geleden. U keerde na dit 'f eerste negatief afgesloten verzoek om internationale bescherming naar eigen zeggen tot 2005 terug naar Kosovo, om vervolgens in België op 25/07/2005 een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook dit verzoek werd negatief afgesloten.

We merken echter op dat u pas sinds uw aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus - dat ook , effectief aanleiding gaf tot de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus - op ononderbroken en regelmatige wijze in het Rijk verblijft, namelijk sinds 22/12/2006. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 28 jaar bereikt. Bijgevolg verblijft u thans 14 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België.

Derhalve stellen we vast dat u vanaf uw geboorte tot het jaar 2000 en gedurende de periode tussen januari 2001 en juni 2005 elders dan België heeft geleefd en dat u met andere woorden het overgrote deel van uw leven niet in België heeft doorgebracht.

Het is op heden echter onduidelijk of u effectief over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, evenmin is het duidelijk of u - zoals u verklaarde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming - effectief in Kosovo ^ opgroeide en verbleef. Het CG VS was in haar beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 19/02/2019 immers van oordeel dat u actueel als Servisch staatsburger dient te worden beschouwd.

Bovendien was het CGVS van oordeel dat er nog steeds geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde verblijfplaatsen vóór uw tweede verzoek om internationale bescherming. Tijdens uw gehoor op 12/12/2005 beweerde u immers tijdens de oorlog in Kosovo verbleven te hebben en sprak u over documenten die rond 2000 in Kosovo waren afgeleverd, terwijl u tijdens uw gehoor op 10/01/2019 verklaard heeft dat u reeds begin 1998 Kosovo had verlaten en daarna naar Italië ging, alvorens in 2000 een eerste keer naar België te komen. Tijdens datzelfde gehoor legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af: zo verklaarde u aanvankelijk sinds 1998 nooit meer naar Kosovo te zijn teruggekeerd, even later verklaarde u dat u toch van 2001 tot 2005 naar Kosovo was teruggekeerd.

Bijgevolg kan aan deze verklaringen geen enkele waarde worden gehecht en gelet op de tegenstrijdigheid ervan, kan enkel worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties moedwillig misleidt en geen inzicht wenst te verschaffen in zowel uw land van nationaliteit als uw vroeger land van gewoonlijk verblijf.

Het staat echter vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. U groeide op en werd opgevoed in uw land van nationaliteit en/of uw vroeger land van gewoonlijk verblijf. In de vragenlijst in het O kader van het hoorrecht verklaarde u als moedertaal Roma te hebben. Tijdens uw gehoor bij de DVZ op 10/10/2005 verklaarde u eveneens een beetje Servo-Kroatisch en Albanees te beheersen, allen talen waarmee u zich in zowel in Servië als Kosovo redelijkerwijs kan uitdrukken. Het geheel van deze vaststellingen maakt dat u als zelfstandige en gezonde volwassen man, die het merendeel van zijn leven elders dan in België - vermoedelijk Servië of Kosovo - doorgebracht heeft, redelijkerwijs over de mogelijkheden beschikt zich in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te herintegreren. Het loutere feit dat u thans 14 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, is op zich onvoldoende om van een diepgewortelde verankering en integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

In de vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u een integratiecursus en taalcursus Frans te hebben gevolgd. Het loutere feit dat u een integratiecursus zou hebben gevolgd getuigt evenmin

noodzakelijkerwijs van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarnaast blijkt uit de vragenlijst dat u in België gedurende een verblijf van maar liefst 14 jaar geen enkele opleiding heeft gevolgd, noch één enkele dag heeft gewerkt. Hoewel u een echtgenote en 10 kinderen heeft, achtte u het klaarblijkelijk niet nodig tijdens uw verblijf bij te dragen tot de sociale zekerheid door te werken. Evenmin achtte u het nodig ook maar enige opleiding te volgen teneinde uw kansen op de arbeidsmarkt te versterken.

Uit bovenstaande kan enkel geconcludeerd worden dat u op geen enkele wijze enige wil tot integratie in de Belgische samenleving heeft getoond. Het feit dat u een integratiecursus en een taalcursus zou hebben gevolgd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de simpele vaststelling dat u op geen enkele wijze betrokkenheid met de Belgische samenleving heeft getoond door middel van opleidingen, tewerkstelling, vrijwilligerswerk of wat dies meer zij.

Bovendien wijzen we erop dat uw manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren eveneens blijkt uit het feit dat u tot drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd voor ernstige tot zeer ernstige feiten.

Op 26/09/2011 - dus reeds enkele jaren na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus - werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote. U trok uit deze veroordeling blijkbaar geen lessen.

Zo werd u op 30/04/2012, slechts enkele maanden later dus, opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. Uit het vonnis is gebleken dat u op 12/05/2009 - samen met uw echtgenote - op gewelddadige manier getracht heeft een kind van 16 jaar aan een school te ontvoeren. U zou aan het slachtoffer gezegd hebben dat u "haar ging meenemen om met haar te neuken en dan te vermoorden".

Evenmin heeft deze tweede definitieve veroordeling er u van weerhouden om opnieuw zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden omdat u twee minderjarige kinderen (jonger dan 14 en 16 jaar) onwettig uithuwelijkte, waarna de "echtgenote" van uw minderjarig kind bij u introk en op 14 jarige leeftijd zwanger werd en beviel van een kind. Deze feiten werden door de rechter gekwalificeerd als verkrachting met geweld op een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige en exploitatie van ontucht van een minderjarige.

Tot slot is gebleken dat u niet enkel drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd, u werd in tussentijd ook herhaaldelijk veroordeeld door een politierechtbank.

U heeft tijdens een ononderbroken en regelmatig verblijf van 14 jaar in België met andere woorden niet alleen geen enkele inspanning geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, bovendien heeft u zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan feiten van geweldpleging jegens uw echtgenote, een minderjarig kind en uw eigen minderjarige kinderen. U verwees in het verleden, en ook nog steeds in de tussenkomst van uw raadsman, naar de "Roma-traditie" waarbinnen deze feiten moeten gekaderd worden. Het feit dat u zich na langdurig verblijf in België nog steeds liet leiden door deze "Roma-traditie" - die haaks staat op de Belgische wetten, waarden en normen - geeft enkel blijk van uw totaal gebrek aan integratie of zelfs maar de wil daartoe. Het loutere feit dat deze feiten zouden gekaderd hebben binnen deze "Roma-traditie" doet trouwens op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat deze in strijd zijn met de Belgische wetgeving en aanleiding gaven tot verschillende strafrechtelijke veroordelingen.

Bovendien merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS op 10/01/2019 in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus beweerde niet te begrijpen waarom u gestraft werd en meent onrechtvaardig te zijn veroordeeld. Hieruit blijkt een manifest gebrek aan schuldinzicht en berouw. Dat u nu middels de tussenkomst van uw raadsman zou inzien dat u zich naar de Belgische normen moet schikken en niet naar de eeuwenlange "Roma-traditie" en dat u spijt heeft van wat er gebeurd is, kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. U kreeg herhaaldelijk de kans om uw spijt te betuigen en schuldinzicht te tonen: u liet dit na in het kader van uw veroordeling en slechts anderhalf jaar geleden liet u dit opnieuw uitdrukkelijk na tijdens uw gehoor bij het CGVS. Het is opmerkelijk te noemen dat u pas spijt betuigt en u pas naar de Belgische normen wenst te schikken op het ogenblik dat uw verblijfsrecht opnieuw onderzocht wordt. U heeft ons inziens voldoende kansen

gekregen om u tijdens uw langdurig verblijf in België te schikken naar de Belgische normen en zich in de Belgische samenleving te integreren.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in drie definitieve veroordelingen voor ernstige tot zeer ernstige feiten van geweldpleging, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw echtgenote en tien kinderen zijn. Daarnaast zouden uw moeder, broer en zus in Frankrijk verblijven. U verklaarde in uw land van herkomst geen familieleden meer te hebben.

Wat de aanwezigheid in Frankrijk betreft van uw moeder, broer en zus, merken we op dat hun loutere aanwezigheid in Frankrijk niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat tussen u en hen een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw echtgenote en kinderen, merken we op dat u verklaarde dat 5 van uw kinderen nog minderjarig en 5 ervan meerderjarig zijn. Op heden zouden 8 van hen nog bij u inwonen. We wijzen er echter op dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Het loutere feit dat 3 van uw meerderjarige kinderen op hetzelfde adres als u verblijven, is op zich niet voldoende om van bijkomende banden van afhankelijkheid te getuigen. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw echtgenote en minderjarige kinderen, wordt echter niet betwist.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals met de gevolgen van deze beslissingen voor uw echtgenote en uw kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kunnen hebben op hun welzijn is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Het feit dat u in België een gezinsleven uitbouwde, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw echtgenote en kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt.

U pleegde dan ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds aangehaald, pleegde u herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten uitgerekend tegen uw echtgenote en kinderen. U bracht opzettelijke slagen en verwondingen toe aan uw echtgenote en huwelijks twee van uw minderjarige kinderen op zeer jonge leeftijd gedwongen uit, feiten die zoals reeds vermeld gekwalificeerd werden als verkrachting, aanranding van de eerbaarheid en exploitatie van ontucht.

Bovendien merken we op dat deze beslissingen enkel op u betrekking hebben. Uw kinderen beschikken op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus en op een verblijf van onbepaalde duur. Zij verblijven dus nog steeds legaal in België en kunnen onverminderd genieten van hun recht op onderwijs en andere aan hun legaal verblijf verbonden rechten. Evenmin maakt uw echtgenote, wiens subsidiaire beschermingsstatus ook ingetrokken werd, het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het

verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij beschikt op heden nog steeds over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en zal dus kunnen blijven instaan voor de zorg over jullie kinderen.

Gelet op het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld bent voor feiten gepleegd ten aanzien van uw gezinsleden, kan ons inziens enkel geconcludeerd worden dat u een gevaar vormt voor zowel uw echtgenote, uw kinderen als de samenleving als geheel. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw echtgenote of kinderen is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker het gegeven dat het telkens ging om ernstige tot zeer ernstige feiten gepleegd op uw gezinsleden, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen.

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw echtgenote of kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Uw echtgenote beschikt niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus - deze werd net als uw subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken - doch uw kinderen wel. Een terugkeer naar hun land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in de door uw raadsman aan de DVZ bezorgde vragenlijst enkel last te hebben van rugpijn, doch u bracht geen enkel document aan waaruit blijkt dat u problemen ervaart die u belemmeren te reizen of naar uw land van herkomst terug te keren.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst of gewoonlijk verblijf, herhalen we dat u bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde en geen duidelijk inzicht wenste te verschaffen over uw land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf voor aankomst in België. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties moedwillig misleidt, teneinde een verwijdering naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te verhinderen. Dat geen duidelijk zicht bestaat op uw land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf, kan de DVZ bijgevolg bezwaarlijk euvel worden geduid.

De door u in de vragenlijst geformuleerde bezwaren betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst of gewoonlijk verblijf - Servië of Kosovo - hebben louter betrekking op het feit dat u er geen enkel belang of eigendom meer heeft, noch een gezinsleven. We merken dienaangaande op dat reeds geoordeeld werd dat uw gezinsleven, gelet op uw strafrechtelijk verleden, ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We wezen er bovendien reeds op dat contacten met gezinsleden ook op andere manieren kunnen worden onderhouden en dat niets uw echtgenote en kinderen verhindert korte bezoeken te brengen in elke Staat waartoe u allen toegang heeft.

We merken op dat het CGVS - hoewel het van oordeel is dat u actueel als Servisch staatsburger dient te worden beschouwd - een beoordeling deed ten aanzien van zowel Kosovo als Servië. Het CGVS was van oordeel dat in geen van beide gevallen een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U bracht in de vragenlijst in het kader van het hoorrecht geen enkel element aan dat noopt tot een wijziging van die beoordeling of die noopt tot de conclusie dat die beoordeling niet langer actueel is.

Hoewel een hervestiging in Kosovo of Servië gepaard kan gaan met een zekere hardheid, en er bepaalde hinderpalen bestaan, kan van een zelfstandige, volwassen en gezonde man die het Roma machtig is en enkele andere regionale talen tot op zekere hoogte beheerst, redelijkerwijs worden verwacht zich te kunnen hervestigen. Het feit dat u erin geslaagd bent tijdens uw ononderbroken en regelmatig verblijf van 14 jaar in België, zonder ook maar één dag gewerkt te hebben, een woonst aan te kopen en uw volledige gezin te onderhouden, toont aan dat u over de nodige middelen beschikt om zulks ook voor uzelf te realiseren na hervestiging. Niets verhindert u om na hervestiging zich op de arbeidsmarkt te begeven om uw financiële slagkracht te verhogen.

Waar u verwijst naar de situatie van Roma in Servië en Kosovo, dienen we te verwijzen naar de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus waarin gesteld wordt dat deze argumenten niet nopen tot de conclusie dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u geen enkel element aanbracht dat noopt tot een wijziging van deze beoordeling.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied te verlaten.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u hierbij geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u sinds aankomst in België herhaaldelijk definitief veroordeeld werd: op 26/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote; op 30/04/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige en op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; exploitatie van ontucht van een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat het slachtoffer kwetsbaar was omwille van haar leeftijd.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van: "artikelen 3, 8 en 14 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikelen 7, 21 en 24 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: de Handvest) in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 10. 11. 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 2 van het burgerlijk wetboek, van artikelen 7. 22, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht zijn middel toe in drie onderdelen.

2.2.1. In een eerste grief wordt het volgende aangehaald:

“Eerste grief

De bestreden beslissing is op artikel 22 van de Vreemdelingenwet gebaseerd. Deze bepaling is sinds 29 april 2017 van kracht en geldt alleen voor de toekomst. Volgens artikel 1 (oud artikel 2) van het burgerlijk wetboek, « De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht ». Bovendien artikel 22 kan derhalve niet van toepassing zijn op feiten die voorafgaan aan de inwerkingtreding ervan; temeer daar Meneer SECIRI vóór de inwerkingtreding van artikel 22 slechts het voorwerp had kunnen zijn van een ministerieel verwijderingsbeslissing van de minister alleen, na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen en een verschijning voor deze commissie; aangezien dit een flexibeler maatregel is (een gevaar is voldoende, terwijl een inbreuk noodzakelijk was - DOC 54 2215/001, p. 11), zonder voorafgaande verschijning voor een administratieve rechtbank, kan het niet worden gebaseerd op feiten van vóór de inwerkingtreding ervan. Het anders beoordelen zou tot gevolg hebben dat de genoemde bepaling met terugwerkende kracht wordt toegepast (met betrekking tot artikel 1/3 van de wet: arresten nr. 188 543 van 16 juni 2017 en nr. 188 338 van 14 juni 2017).”

2.2.2. Deze redenering kan niet gevolgd worden

De Raad verwijst naar het arrest nr. 2019/112 van 18 juli 2019 van de Grondwettelijk Hof die reeds het volgende geoordeeld heeft: *“B.35.2 (...)aangezien de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet ertoe strekt een gedrag uit het verleden te bestraffen, maar wel de samenleving in de toekomst te beschermen tegen de dreiging die van een individu uitgaat, waarbij zijn gedrag in het verleden enkel in overweging wordt genomen als een aanwijzing voor het gevaar dat hij vormt en voor de graad van ernst van dat gevaar, hebben de in het geding zijnde bepalingen niet de retroactieve draagwijdte die de verzoekende partijen eraan toedichten.”*

Het loutere gegeven dat de eerste bestreden beslissing (beslissing tot beëindiging van het verblijf) steunt op feiten die aan de grondslag van deze beslissing liggen, gepleegd zijn voor de inwerkingtreding van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, betekent niet dat op die basis in 2021 geen beslissing tot beëindiging van het verblijf zou kunnen worden genomen. De eerste bestreden beslissing is genomen na de inwerkingtreding van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, wat niet is betwist.

Bovendien gaat verzoeker er met zijn kritiek aan voorbij dat voor de inwerkingtreding van artikel 22 van de Vreemdelingenwet met de wet van 29 april 2017 en met de wet van 15 juli 1996 er reeds een soortgelijke bepaling opgenomen was in (oud) artikel 22 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in het kader van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet ook onderzocht dient te worden of de gepleegde strafbare feiten actueel een gevaar voor de openbare orde vormen.

Verzoeker toont geen bepalingen aan die voorzien dat het advies van de Commissie voor Vreemdelingen moet ingewonnen worden na de inwerkingtreding van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, voor feiten gepleegd voordien.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat hij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissingen, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.1. In een tweede onderdeel licht verzoeker het volgende toe:

“• *Tweede grief*

Volgens het Hof van Justitie (arrest van 14 mei 2019; zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17): “91 De formele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door verlening van de vluchtelingenstatus heeft tot gevolg dat de betrokken vluchteling krachtens artikel 2, onder b), van richtlijn 2011/95 internationale bescherming in de zin van deze richtlijn geniet, zodat hij- zoals de advocaat-generaal in punt 91 van zijn conclusie heeft opgemerkt - beschikt over alle rechten en voordelen waarin is voorzien bij hoofdstuk VII van die richtlijn, dat rechten bevat die gelijkwaardig zijn aan die van het Verdrag van Genève, maar ook- zoals met name het Parlement en de regering van het Verenigd Koninkrijk hebben opgemerkt - verstrekken van rechten, die geen tegenhanger hebben in dat verdrag, zoals de rechten die zijn neergelegd in artikel 24, lid 1, en in de artikelen 28 en 34 van richtlijn 2011/95.

92 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat de hoedanigheid van „vluchteling” in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van die richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan. (...)

110 Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggestuurd of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggestuurd op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld, dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.”

Uit dit arrest volgt dat het recht van de Europese Unie aangaande uitgesloten vluchtelingen een uitgebreidere internationale bescherming biedt dan die welke door het Verdrag van Genève wordt geboden. Het Hof oordeelt dat uitsluiting van de vluchtelingenstatus er niet toe leidt dat iemand die in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft, de vluchtelingenstatus verliest, wat met name inhoudt dat hij niet het voorwerp kan zijn van een beslissing tot refoulement of uitzetting naar zijn land van herkomst.

Bij analogie is een dergelijke redenering ook van toepassing wat betreft de herkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien volgens de Europese richtlijn inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (overweging nr. 49): “Aangezien de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk normen vast te stellen voor de toekenning door de lidstaten van internationale bescherming aan onderdanen van derde landen en staatlozen, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, niet voldoende door de lidstaten kunnen worden verwezenlijkt, en derhalve wegens de omvang en de gevolgen van deze richtlijn beter door de Unie kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie, overeenkomstig het in artikel 5 VEU neergelegde subsidiariteitsbeginsel,

maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat de onderhavige richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken”.

Dit is bevestigd door het Hof van Justitie: “56. Voorts zij opgemerkt dat de Uniewetgever zich bij de omschrijving van de gronden voor verlies van de subsidiaire beschermingsstatus heeft laten leiden door de regels die van toepassing zijn op vluchtelingen. De tekst en de structuur van artikel 19 van richtlijn 2011/95 betreffende het verlies van de status van subsidiaire beschermde persoon vertoont namelijk gelijkenissen met artikel 14 van deze richtlijn, betreffende het verlies van de vluchtelingenstatus, dat op zijn beurt is gebaseerd op artikel 1, afdeling C, van het Verdrag van Genève. 57. Daaruit volgt dat de vereisten van het Verdrag van Genève in aanmerking moeten worden genomen bij de uitlegging van artikel 19 van richtlijn 2011/95. In het kader daarvan zijn de documenten van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) bijzonder relevant, gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 44) \ HvJ, arrest C-720/17, Mohammed Bilalitegen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, 23 mei 2019, punt 56-57)

Bijgevolg kan verzoeker genieten van de grondrechten die zijn gewaarborgd door de Europese Handvest.

In het arrest van 14 mei 2019 (zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17) heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat: “109. Hoe dan ook dient te worden gepreciseerd dat, zoals de advocaat-generaal in de punten 133 en 134 van zijn conclusie heeft opgemerkt en zoals blijkt uit de overwegingen 16 en 17 van richtlijn 2011/95, de toepassing van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van deze richtlijn hoe dan ook niet afdoet aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie - en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg”.

Om dergelijke rechten te kunnen genieten, heeft verzoeker wel nodig op een verblijfstitel. De beëindiging van zijn verblijfsrecht houdt immers in dat verzoeker niet meer in de bevolkingsregisters zal worden ingeschreven, geen werkvergunning meer zal hebben en niet meer onder een verzekering valt. De beëindiging van zijn verblijfsrecht zou het onmogelijke maken voor verzoeker zijn grondrechten te genieten, in strijd met artikelen 1, 14, 15, 16 34 en 35 van de Europe Handvest.

Ten minstens, als gevolg van de verschillende argumenten hierboven, komt het dan passend voor om alvorens recht te doen, hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (Raad van State, arrest n°234.074 van 8 maart 2016).”

2.4.2. In een tweede onderdeel van het enig middel verwijst de verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2019, C-391/16, C-77/17, C-78/17, *M t. Ministerstvo vnitra en X en X t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). De verzoeker meent dat uit het door haar geciteerde arrest blijkt dat het Unierecht aangaande uitgesloten vluchtelingen een uitgebreidere internationale bescherming biedt dan de bescherming dewelke door het Vluchtelingenverdrag wordt geboden. Bovendien zou de bestreden beslissing het voor de verzoekende partij onmogelijk maken om haar grondrechten te genieten, zoals gewaarborgd in het Europees Handvest.

De verzoeker meent dat er minstens een prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet de vluchtelingenstatus had, maar de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 februari 2019 werd deze status echter ingetrokken.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal ter gelegenheid van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker het volgende advies uitbracht:

“(…)

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4,

§ 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw verklaringen niet te weten of u de Servische nationaliteit heeft – u bent immers niet van Servië – (CGVS 10 januari 2019, p. 4), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u actueel als Servisch staatsburger kan worden beschouwd. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming was u, zo blijkt uit het door u destijds neergelegde paspoort, een Joegoslavisch staatsburger geboren en getogen in de Joegoslavische deelrepubliek Servië. Daar Servië na het uiteenvallen van het voormalig Joegoslavië steeds statenrechtelijke opvolger van Joegoslavië is geweest, beschikt u, gelet op dit paspoort, zelfs al zou u dit paspoort intussen verloren zijn, zoals u beweerde (CGVS 10 januari 2019, p. 4), anno 2019 over het Servisch staatsburgerschap.

U verklaarde bij terugkeer naar Servië als Rom niet aanvaard te zullen worden (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Servië bij eventuele veiligheidsproblemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. U beweerde weliswaar dat de politie u [als u klacht zou indienen] niet goed zou onthalen en dat u door haar geslagen zou worden (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). Deze blote bewering kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met het huidige functioneren van de Servische politie. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, Functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”.

Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen dat Roma in Servië in de vuilbakken moeten zoeken om te leven en dat u er geen huis heeft (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5), kan voorts nog opgemerkt worden dat u in België een huis bezit (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5). Bijgevolg blijkt uit niets dat u dankzij de verkoop van dit huis geen menswaardig bestaan in Servië zou kunnen leiden. Bovendien blijkt uit niets dat u in

Servië niet zou kunnen werken. Dat u de Servische wetten niet kent (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 5), doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal toont in dit verband aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontfeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontfeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende Kosovo, waarvan u beweerde niet over de nationaliteit te beschikken (CGVS d.d. 10 januari 2019, p. 3), kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat inzake uw tweede verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen, omdat geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw recent verblijf in Kosovo en uw vluchtrelaas. U bracht in het kader van uw onderhoud d.d. 10 januari 2019 geen enkel element aan die deze eerdere beoordeling kan wijzigen, integendeel.

(...)"

Uit deze beslissing, die definitief is, blijkt dat, naast de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf pleegde, ook werd onderzocht of verzoeker nog aan de materiële voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. De gewijzigde omstandigheden in het herkomstland sedert de oorspronkelijke toekenning werden nagegaan, onder meer is vastgesteld dat thans verzoeker een Servisch staatsburger is (destijds van Joegoslavië), en dat de situatie voor Roma gewijzigd is zodat zij beroep kunnen doen op de overheid.

Verder wordt in deze beslissing uitvoerig onderzocht of er een bezwaar is tegen terugkeer naar Kosovo. Dit blijkt niet het geval te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds werd geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep hiertegen gericht werd op 26 september 2019 door de Raad met arrest 226 702 verworpen.

Alhoewel het Hof van Justitie in het voormelde arrest inderdaad een uitgebreidere bescherming voorziet voor personen die de vluchtelingenstatus bezaten en wiens statuut is ingetrokken, blijkt uit de gehele lezing van het arrest dat het voldoen aan de materiële voorwaarde van een vluchteling een voorwaarde is.

Overweging 110 stelt:

“Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggedleid of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggedleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld, dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.” (eigen onderlijning).

Aldus werd vastgesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst allerminst aanleiding zal geven tot een reële bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker.

Alleen al om voormelde reden mist de verwijzing naar het kwestieus arrest grondslag, nu de verzoeker volkomen in gebreke blijft om zelfs maar aannemelijk te maken dat hij zou voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchteling in de zin van artikel 2 van de richtlijn 2011/95 of zich nog in de voorwaarden bevindt om in aanmerking te komen tot het verwerven van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwijzingen naar de vrijheid van beroep, het recht van werken, het recht op sociale zekerheid en sociale bijstand en het recht op gezondheidszorg in België zijn niet dienstig, nu de door de verzoeker bedoelde grondrechten uitsluitend gelden voor de vreemdelingen die effectief (nog) een internationale beschermingsstatus genieten of minstens nog beantwoorden aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van de richtlijn 2011/95/EG.

Hoger werd reeds opgemerkt dat de verzoeker manifest niet beantwoordt aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d) of f), van de richtlijn 2011/95/EG, nu door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds werd vastgesteld dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met dergelijk betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de artikelen 1, 14, 15, 16, 34 en 35 van het Handvest geschonden zijn.

Wat betreft de prejudiciële vraag die verzoeker in het kader van het voorgaande wenst te laten stellen aan het Hof van Justitie, kan tot slot worden gewezen op artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Krachtens dit artikel is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep, voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*,

nr. C-3/16, r.o. 35-36).

Dit onderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. Het laatste onderdeel stelt dat onder meer artikel 8 van het EVRM is geschonden en licht het volgende toe:

“• *Derde grief*

In geval van een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet rekening worden gehouden met de grondrechten (RvV - arrest nr. 230.502 van 18 december 2019).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 7 van de Handvest van de grondrechten en artikel 8 EVRM garanderen het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Volgens artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

«Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist».

Het belang van het kind vereist dat hij niet alleen direct contact met zijn ouders kan onderhouden, maar ook regelmatige persoonlijke relaties kan onderhouden (artikelen 9.3 en 10.2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: « Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement » van hun vader of moeder die onderdaan zijn van een derde land (EVRM - arrest Jeunesse v. The Nederlands van 3 oktober 2014, § 120).

In een arrest nr. 213.781 van 12 december 2018 herinnert uw Raad eraan dat: « Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, MaslovZO o sten rijk (GK), § 61).

De Raad merkt op dat de verweerder geenszins betwist dat de verzoeker, op het moment van de bestreden beslissing, een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en zijn vijf minderjarige kinderen waaronder zijn jongste dochter S. Het staat evenmin ter betwisting dat dit gezinsleven ook daadwerkelijk

onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een dergelijk beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen wordt overigens volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vermoed aanwezig te zijn. Een kind, geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Serife Yigit/Turkije (GK)*, § 94). De band tussen een ouder en diens minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). (...)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat artikel 8 van het EVRM in casu moet worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. De uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling vormt in principe een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala v. Zwitserland*, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

De eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven is echter, ook bij de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling, niet absoluut. Wel is vereist dat de uitwijzing beantwoordt aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

De proportionaliteitsvereiste impliceert echter wel dat er in elk geval een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:¹ de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;² de duur van het verblijf in het gastland;³ het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;⁴ de nationaliteit van alle betrokkenen;⁵ de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven⁶ de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); ⁷ de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;⁸ de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: ⁹ het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;¹⁰ de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, en algemeen, telkens wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dient in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist tevens het hoger belang van deze kinderen in overweging te worden genomen.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden genomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van verblijfs- of verwijderingsbeslissing die worden getroffen ten aanzien van één van beide ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 117- 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing) ».

In casu zijn Meneer S. S. en Mevrouw K. B. getrouwd en hebben samen tien kinderen: L., L., E., G., B., D., A., A., A. en S. S. Het bestaan van het privé- en gezinsleven wordt door de tegenpartij niet betwist. De verwerende partij stelt echter dat Meneer S. een gevaar vormt voor zijn familie gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en stelt dat de bescherming van de openbare orde voorrang heeft op het recht op een privé- en gezinsleven en op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

Mevrouw B. werd veroordeeld voor precies dezelfde feiten als Meneer S. Op 5 augustus 2020 heeft de verwerende partij echter een beslissing van behoud van het verblijfsrecht genomen ten aanzien van Mevrouw B. (stuk 3). Enerzijds is deze redenering in strijd met het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie (gegarandeerd door artikelen 10 en 11 van het Grondwet; artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikel 14 EVRM). Anderzijds is de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd, in strijd met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien het niet uitlegt waarom Meneer S. een zodanig gevaar voor zijn gezin en de openbare orde vormt dat hij zijn verblijfsrecht niet kan behouden, terwijl zijn vrouw, die voor precies dezelfde feiten werd veroordeeld (afgezien van de veroordelingen van Meneer S. in 2011 en 2012, die geen actuele bedreiging voor de openbare orde bewijst), het hare heeft kunnen behouden.

Bovendien legt Meneer S. ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een opleidingscontract voor, evenals een contract als vrijwilliger (stukken 4 en 5). Deze documenten tonen aan dat Meneer S. bereid is zich te verlossen, en getuigen van zijn wens om te integreren in de Belgische samenleving.

Ten slotte volgens de verwerende partij: « De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door modern communicatiemiddelen. (...) We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten

vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie alles toegang hebben » (bestreden beslissing, p. 7). De motivatie van de bestreden beslissing is stereotiep. In een gelijkaardige zaak oordeelde Uw Raad dat:

« de fair balance-toets met betrekking tot het gezinsleven en de minderjarige kinderen in casu bijzonder summier is. Verzoekers advocaat deelde aan de verwerende partij met een brief van 20 september 2019 mee dat verzoeker kostwinner is van het gezin waarbij verzoekers Belgische echtgenote instaat voorde vier kinderen. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat : ‘Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde’ en motiveert vervolgens met betrekking tot verzoekers individuele situatie. Verder motiveert de beslissing dat ‘de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren (kunnen) worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen’. (...)

Met het louter poneren dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beëindigingsmaatregel voor de kinderen van verzoeker. Ook met het motief dat ‘de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen’, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de terugkeer van verzoeker voor zijn kinderen in België. (...)

Er blijkt echter niet dat het gevaar voor de openbare orde werd afgemeten aan het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periodes, verzoekers gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven, de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsbrand (...), de leeftijd van de kinderen, of de ernst van de moeilijkheden die de huwelijkspartner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming. Met het louter verwijzen naar de mogelijkheid van korte bezoeken en het bestaan van moderne communicatiemiddelen, toont de verwerende partij niet aan dat met deze elementen rekening werd gehouden » (RvV - arrest nr. 232.855 van 20 februari 2020).

In casu moet dezelfde conclusie worden getrokken. Aangezien verzoeker een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf, zou het intrekken van zijn verblijfsrecht in België een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. Dat de band tussen ouders en kinderen beschermd wordt door artikel 8 EVRM kan onmogelijk ter discussie staan. Verzoekers kinderen wonen en gaan hier naar school. De verwerende partij kan redelijkerwijs niet zeggen dat de technologie en “korte bezoeken” Meneer S., zijn vrouw en kinderen in staat zou stellen een gezinsleven te onderhouden. Van de echtgenote en de minderjarige kinderen van verzoeker kan overigens niet verwacht worden dat ze zich met verzoeker ergens buiten België zouden vestigen. Ze hebben een verblijfsvergunning in België en de kinderen gaan sinds het begin naar school in België. De wederpartij beoordeelt het gemak, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de maatregel niet concreet. Ze heeft het proportionaliteitsbeginsel en de in de midden genoemde bepalingen geschonden.

Op geen enkel moment heeft de verwerende partij de belangen van de kinderen van verzoeker in aanmerking genomen bij de belangenafweging. Temeer daar Mevrouw B. kwetsbaar is vanwege haar gezondheidstoestand (stuk 6). Ze heeft de hulp van haar man nodig om voor de kinderen te zorgen. De kinderen van verzoeker hebben hun vader nodig. Het intrekken van de verblijfsvergunning van hun vader met bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met hun belangen, met artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met artikel 22bis van de Grondwet en met artikel 24 van de Handvest.”

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet verleent eenzelfde bescherming.

2.6.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.6.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.6.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.6.5. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.6.6. De verzoeker geeft voornamelijk theoretische beschouwingen over de toepassing van de door hem aangehaalde bepalingen. Hij benadrukt dat het hoger belang van de kinderen een eerste afweging moet zijn in de belangenafweging en dat hun hoger belang primeert. Hij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn familie- en gezinsleven met zijn partner en kinderen, waarvan vijf minderjarigen. Hij meent dat de motivering dienaangaande stereotiep is en wijst erop dat hij een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf. Hij benadrukt dat hij sinds 2005 in België woont en dat zijn kinderen hier naar school gaan. De verwerende partij kan niet redelijkerwijze stellen dat korte bezoeken en technologie hem in staat stellen een gezinsleven te onderhouden. Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden. Als hij zijn verblijfsrecht verliest, zal het contact met zijn gezin verloren gaan. Zijn echtgenote heeft de hulp van verzoeker nodig, temeer zij kwetsbaar is omwille van gezondheidsredenen. Er kan van zijn gezin niet verwacht worden dat deze zich ergens buiten België vestigen. Zij zijn verblijfsgerechtigd en de kinderen gaan sinds het begin naar school in België. Het hele gezins- en sociale leven speelt zich in België af. Op geen enkel moment heeft men rekening gehouden met de belangen van de kinderen. Zij hebben hun vader nodig en de beëindiging van het verblijf is dan ook in strijd met de belangen van de kinderen, aldus verzoeker.

2.6.7. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker motiveert de verwerende partij als volgt aangaande het gezins- en familieleven van verzoeker:

“Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw echtgenote en tien kinderen zijn. Daarnaast zouden uw moeder, broer en zus in Frankrijk verblijven. U verklaarde in uw land van herkomst geen familieleden meer te hebben.

Wat de aanwezigheid in Frankrijk betreft van uw moeder, broer en zus, merken we op dat hun loutere aanwezigheid in Frankrijk niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat tussen u en hen een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw echtgenote en kinderen, merken we op dat u verklaarde dat 5 van uw kinderen nog minderjarig en 5 ervan meerderjarig zijn. Op heden zouden 8 van hen nog bij u inwonen. We wijzen er echter op dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Het loutere feit dat 3 van uw meerderjarige kinderen op hetzelfde adres als u verblijven, is op zich niet voldoende om van bijkomende banden van afhankelijkheid te getuigen. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw echtgenote en minderjarige kinderen, wordt echter niet betwist.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals met de gevolgen van deze beslissingen voor uw echtgenote en uw kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een

verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kunnen hebben op hun welzijn is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Het feit dat u in België een gezinsleven uitbouwde, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw echtgenote en kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt.

U pleegde dan ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds aangehaald, pleegde u herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten uitgerekend tegen uw echtgenote en kinderen. U bracht opzettelijke slagen en verwondingen toe aan uw echtgenote en huwelijks twee van uw minderjarige kinderen op zeer jonge leeftijd gedwongen uit, feiten die zoals reeds vermeld gekwalificeerd werden als verkrachting, aanranding van de eerbaarheid en exploitatie van ontucht.

Bovendien merken we op dat deze beslissingen enkel op u betrekking hebben. Uw kinderen beschikken op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus en op een verblijf van onbeperkte duur. Zij verblijven dus nog steeds legaal in België en kunnen onverminderd genieten van hun recht op onderwijs en andere aan hun legaal verblijf verbonden rechten. Evenmin maakt uw echtgenote, wiens subsidiaire beschermingsstatus ook ingetrokken werd, het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij beschikt op heden nog steeds over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en zal dus kunnen blijven instaan voor de zorg over jullie kinderen.

Gelet op het feit dat u herhaaldelijk veroordeeld bent voor feiten gepleegd ten aanzien van uw gezinsleden, kan ons inziens enkel geconcludeerd worden dat u een gevaar vormt voor zowel uw echtgenote, uw kinderen als de samenleving als geheel. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw echtgenote of kinderen is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

(...)

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw echtgenote of kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Uw echtgenote beschikt niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus - deze werd net als uw subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken - doch uw kinderen wel. Een terugkeer naar hun land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."

2.6.8. Inzake het privéleven van verzoeker motiveert de verwerende partij:

"We merken echter op dat u pas sinds uw aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus - dat ook , effectief aanleiding gaf tot de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus - op ononderbroken en regelmatige wijze in het Rijk verblijft, namelijk sinds 22/12/2006. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 28 jaar bereikt. Bijgevolg verblijft u thans 14 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België.

Derhalve stellen we vast dat u vanaf uw geboorte tot het jaar 2000 en gedurende de periode tussen januari 2001 en juni 2005 elders dan België heeft geleefd en dat u met andere woorden het overgrote deel van uw leven niet in België heeft doorgebracht.

(...)

Het staat echter vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. U groeide op en werd opgevoed in uw land van nationaliteit en/of uw vroeger land van gewoonlijk verblijf. In de vragenlijst in het O kader van het hoorrecht verklaarde u als moedertaal Roma te hebben. Tijdens uw gehoor bij de DVZ op 10/10/2005 verklaarde u eveneens een beetje Servo-Kroatisch en Albanees te beheersen, allen talen waarmee u zich in zowel in Servië als Kosovo redelijkerwijs kan uitdrukken. Het geheel van deze vaststellingen maakt dat u als zelfstandige en gezonde volwassen man, die het merendeel van zijn leven elders dan in België - vermoedelijk Servië of Kosovo - doorgebracht heeft,

redelijkerwijs over de mogelijkheden beschikt zich in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te herintegreren. Het loutere feit dat u thans 14 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft, is op zich onvoldoende om van een diepgewortelde verankering en integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

In de vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u een integratiecursus en taalcursus Frans te hebben gevolgd. Het loutere feit dat u een integratiecursus zou hebben gevolgd getuigt evenmin noodzakelijkerwijs van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarnaast blijkt uit de vragenlijst dat u in België gedurende een verblijf van maar liefst 14 jaar geen enkele opleiding heeft gevolgd, noch één enkele dag heeft gewerkt. Hoewel u een echtgenote en 10 kinderen heeft, achtte u het klaarblijkelijk niet nodig tijdens uw verblijf bij te dragen tot de sociale zekerheid door te werken. Evenmin achtte u het nodig ook maar enige opleiding te volgen teneinde uw kansen op de arbeidsmarkt te versterken.

Uit bovenstaande kan enkel geconcludeerd worden dat u op geen enkele wijze enige wil tot integratie in de Belgische samenleving heeft getoond. Het feit dat u een integratiecursus en een taalcursus zou hebben gevolgd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de simpele vaststelling dat u op geen enkele wijze betrokkenheid met de Belgische samenleving heeft getoond door middel van opleidingen, tewerkstelling, vrijwilligerswerk of wat dies meer zij.

Bovendien wijzen we erop dat uw manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren eveneens blijkt uit het feit dat u tot drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd voor ernstige tot zeer ernstige feiten.”

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat, ondanks een ononderbroken verblijf van ruim veertien jaar, verzoeker nooit gewerkt heeft in België. Verzoeker toont dat ook niet aan. Verder blijkt dat verzoeker geen enkele démarche ondernam inzake niet-verplichte opleidingen, tewerkstelling, vrijwilligerswerk of andere elementen die kunnen wijzen op een wens tot integratie. Een andere houding op na houden en spijt betuigen na het nemen van de bestreden beslissing doen hieraan geen afbreuk. De verwerende partij is terecht van oordeel dat deze houding, naast het begaan van ernstige strafrechtelijke feiten, bezwaarlijk getuigen van een doorgedreven integratie. De bestreden beslissing weegt af en wijst correct naar de gepleegde strafbare feiten, gevolgd door de in de bestreden beslissing opgesomde veroordelingen en benadrukt dat de feiten gepleegd zijn tegenover zijn echtgenote en zijn eigen minderjarige kinderen. Met de straftoemeting heeft het hof van beroep te Luik in haar arrest van 30 november 2017 rekening gehouden met de ernst van de feiten en ook zware gevolgen, zowel op psycho-affectief vlak, als op seksueel vlak in hoofde van het slachtoffer. Het hof benadrukt in dat arrest dat de straf voor verzoeker het strengste moet zijn omdat hij dezelfde feiten pleegde met zijn dochter als met E.B.

De volgende motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier:

“Op 26/09/2011 - dus reeds enkele jaren na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus -werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote. U trok uit deze veroordeling blijkbaar geen lessen.

Zo werd u op 30/04/2012, slechts enkele maanden later dus, opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. Uit het vonnis is gebleken dat u op 12/05/2009 - samen met uw echtgenote - op gewelddadige manier getracht heeft een kind van 16 jaar aan een school te ontvoeren. U zou aan het slachtoffer gezegd hebben dat u “haar ging meenemen om met haar te neuken en dan te vermoorden”.

Evenmin heeft deze tweede definitieve veroordeling er u van weerhouden om opnieuw zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden omdat u twee minderjarige kinderen (jonger dan 14 en 16 jaar) onwettig uithuwelijkte, waarna de “echtgenote” van uw minderjarig kind bij u introk en op 14 jarige leeftijd zwanger werd en beviel van een kind. Deze feiten werden door de rechter gekwalificeerd als verkrachting met geweld op een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige en exploitatie van ontucht van een minderjarige.

Tot slot is gebleken dat u niet enkel drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd, u werd in tussentijd ook herhaaldelijk veroordeeld door een politierechtbank.”

Verder blijkt dat verzoeker getuigde van een gebrek aan spijt en schuldinzicht hetgeen wijst op een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor niet uitgesloten kan worden dat hij dit gedrag naar de toekomst zal herhalen.

Inzake het gezinsleven van verzoeker:

De verwerende partij aanvaardt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft met zijn echtgenote en minderjarige kinderen die allen verblijfsrecht hebben in België. Zij wijst er echter op dat dit gezinsleven verzoeker er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen hetgeen tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus heeft geleid. Verzoeker kon redelijkerwijze verwachten dat zijn gedrag een impact kon hebben op zijn gezinsleven. De verwerende partij acht de familiale belangen ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Zij stelt dat verzoeker zijn contacten met vrienden en familie in België ook op andere manieren kan onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken buiten België of door moderne communicatiemiddelen.

Gelet op de aard van de feiten, gepleegd op eigen kinderen van verzoeker, komt de bestreden beslissing kennelijk redelijk voor.

Verzoeker toont evenmin aan dat het hoger belang van de kinderen en van zijn echtgenote vergen dat hij in België blijft. Tegenover deze familieleden heeft verzoeker ernstige strafbare feiten gepleegd zodat er niet automatisch kan van uitgegaan worden dat de familie-eenheid primeert voor het hoger belang van de kinderen.

2.6.9. Aangezien verzoeker verblijfsrecht had in België, betreft de bestreden beslissing een weigering van voortgezet verblijf. Derhalve dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De legaliteit - de beslissing is gebaseerd op artikel 21 van de Vreemdelingenwet - noch de legitimiteit - het voorkomen van strafbare feiten - van de bestreden beslissing kunnen ernstig worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoeker en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al herhaaldelijk benadrukt dat een staat, ingevolge internationaal recht en onderworpen aan zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren (zie ondermeer *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). Het EVRM garandeert niet het recht van een vreemdeling om een bepaalde staat binnen te komen en er te verblijven, en contracterende staten mogen een vreemdeling die veroordeeld werd voor strafbare feiten uitzetten in navolging van hun taak om de openbare orde te vrijwaren. Desondanks zal een inmenging in iemands privé- of familieleven artikel van het 8 EVRM schenden tenzij deze inmenging verantwoord kan worden ingevolge het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wanneer deze inmenging “*in overeenstemming met de wet*” is, zij één of meerdere in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en wanneer zij “*noodzakelijk is in een democratische maatschappij*” om het of de legitiem(e) doel(en) te bereiken. De relevante criteria om te bepalen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving zijn reeds uiteengezet in *Üner v. the Netherlands [GC]*, §§ 54-55 and 57-58; *Maslov v. Austria [GC]*, §§ 72-73; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit;
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen;
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd;
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen;
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familieleven tussen partners blijkt;
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling;
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is;

- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

In casu dient beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

2.6.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van opzettelijke slagen en verwondingen naar zijn echtgenote en naar een minderjarige toe, poging tot ontvoering van een minderjarige, exploitatie van ontucht of prostitutie als bloedverwant in opgaande lijn van de minderjarige, verkrachting van een kind onder de leeftijd van 14 jaar, maar boven 10 jaar, aanranding van de eerbaarheid enz. Dit zijn bijzonder ernstige feiten. De strafbare feiten werden gepleegd op een ogenblik dat verzoeker meerderjarig was en deels op eigen kinderen. Verzoeker heeft de meerderheid van zijn leven elders dan in België doorgebracht. Bovendien kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat verzoeker zijn tijd in België geenszins benut heeft om zichzelf terdege te integreren. Zo heeft hij in die veertien jaren nooit gewerkt (ook eigen verklaring in vragenlijst) en geen niet-verplichte opleidingen gevolgd. Verzoeker heeft een woonst, maar het is onduidelijk hoe deze bekostigd werd. Er kan dus aangenomen worden dat de inspanningen die verzoeker thans zou gaan leveren duidelijk ingegeven zijn door de gevolgen van zijn daden op verblijfsrechtelijk gebied en niet vanuit een persoonlijke overtuiging om zich in de Belgische maatschappij te integreren. De Raad acht het – gelet op voorgaande – geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat het privéleven van verzoeker niet opweegt tegen het publieke belang, met name het voorkomen van strafbare feiten. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote omwille van haar gezondheid zijn hulp nodig heeft, toont verzoeker dit niet *in concreto* aan. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf betreft geen onredelijke inmenging in het privéleven van verzoeker.

2.6.11. Wat betreft het gezinsleven van verzoeker acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat het hebben van een vrouw en minderjarige kinderen de verzoeker er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen, ook op enkele van hen, waarvan bovendien ook minderjarigen het slachtoffer waren. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij zich bewust was van het feit dat zijn handelen een impact zou hebben op verblijfsrechtelijk vlak en aldus op de beleving van zijn gezinsleven. Deze wetenschap heeft verzoeker er evenwel niet van weerhouden toch strafbare feiten te plegen. Verder blijkt dat de echtgenote en de minderjarige kinderen van verzoeker wel verblijfsrecht hebben in België en dat zij niet terug kunnen naar Servië, maar de verzoeker overtuigt niet waar hij stelt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is. Hij maakt niet aannemelijk dat het verderzetten van het gezinsleven in een derde land uitgesloten is (cf. EHRM, *Decision, Application no. 72586/11 E.K. v. the Netherlands*, overweging 83). Hoewel het gezin van verzoeker legaal verblijf heeft in België, is het hun vrije keuze de verzoeker te volgen naar een derde land waar zij hun gezinsleven verder kunnen zetten en er wordt niet aangetoond dat dit voor de kinderen bijzonder moeilijk zal zijn. Het betoog dienaangaande is zeer vaag en algemeen.

De Raad wijst er voorts op dat het EHRM in de zaak *Jeunesse v. the Netherlands [GC]* (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014) benadrukt heeft dat:

“that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (eigen vertaling: er is een brede consensus, ook in internationaal recht, dat in alle beslissingen aangaande kinderen, hun welzijn van groot belang is. Hoewel dit alleen niet beslissend kan zijn, moet aan het welzijn van de kinderen een belangrijk gewicht worden toegekend. Derhalve moet de beslissing nemende autoriteit in principe nagaan of de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is praktisch, haalbaar en proportioneel is teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die er direct door geraakt worden.)

In de zaak *Salem v. Denmark* van 1 december 2016 heeft het EHRM er verder op gewezen dat, hoewel voorgaande principe van toepassing is op alle beslissingen aangaande kinderen, in de context van de

verwijdering van een ouder die geen onderdaan is, als gevolg van een veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de misdrijfpleger aangaat. Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in dergelijke gevallen de aard en ernst van het strafbare feit of het crimineel verleden zwaarder kan doorwegen dan de andere in overweging te nemen criteria (see, for example, *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 62-64 and *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde:

“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.)

Ten overvloede stelt zich de vraag of het hoger belang van de kinderen in dit geval het verblijf van de vader, verzoeker, vereist.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het gezin van verzoeker verblijfsrecht in België en kunnen zij ervoor opteren in België te blijven. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op verzoeker en zorgt er niet voor dat het gezin van verzoeker haar verblijfsrecht verliest. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, is in die optiek aldus minder relevant, dit nog naast de vaststelling dat het niet is aangetoond dat het volgen van verzoeker naar het buitenland door het gezin zware obstakels met zich meebrengt (zie bespreking dienaangaande hoger). Wat *in casu* eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader. In dat verband dient vastgesteld te worden dat de kinderen bij de moeder verblijven en deze dus voor de kinderen zorgt en kan zorgen, en bij meerderjarige zussen/broers. Verder blijkt ook niet dat de moeder en de kinderen van verzoeker afhankelijk zijn op financieel vlak. Zoals hoger al vastgesteld, heeft verzoeker, ondanks een verblijf van 14 jaar in België, zich nooit de moeite getroost te werken en blijkt uit het administratief dossier dat het gezin van verzoeker over een woonst beschikt. Er blijkt dan ook niet dat het gezin, in het bijzonder de kinderen, moeilijkheden zullen ondervinden om verder te verblijven in België zonder verzoeker, temeer *in casu* de echtgenote van verzoeker en diens kinderen de subsidiaire beschermingsstatus hebben en beroep kunnen doen op de sociale rechten die hieruit voortvloeien. Verder maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat hij geen contact met het gezin kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken, zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing. Verzoeker houdt het louter op een subjectieve overtuiging dat contact op dergelijke manier niet mogelijk is, maar noch uit het administratief dossier, noch uit hetgeen verzoeker stelt, blijkt dat er effectief hinderpalen zijn om contact op die manier te onderhouden. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de door hem gepleegde feiten (*cf.* EHRM, *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018). Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat artikel 8 evenmin een motiveringsplicht oplegt, doch slechts een onderzoeksplicht.

2.6.12. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch een schending van de door hem andere aangehaalde bepalingen die betrekking hebben op de bescherming van het gezins- en privéleven. Voor zover de verzoeker wijst op de belangen van het kind – waarbij hij ook verwijst naar het Kinderrechtenverdrag en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – dient, gelet op de bespreking hoger inzake de kinderen, besloten te worden dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. De verzoeker toont met zijn uiteenzettingen niet aan dat de verwerende partij het belang en het welzijn van de kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

2.7. Verzoeker voert de schending aan van het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 21 van het Handvest en van artikel 14 van het EVRM omdat over zijn echtgenote op 5 augustus 2020 een beslissing werd genomen tot het behoud van het verblijfsrecht, wat niet is gebeurd voor hem. Terwijl zijn echtgenote voor dezelfde feiten werd veroordeeld.

Deze redenering mis feitelijke grondslag. Verzoeker heeft meer strafrechtelijke veroordelingen opgelopen dan zijn echtgenote en werd zwaarder bestraft. Enig vergelijk is dus niet mogelijk.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Verweerder merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij allerminst een identiek strafrechtelijk parcours heeft als de verzoekende partij zelf. Het volstaat in dit kader te verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op 26.09.2011 werd veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan haar echtgenote, terwijl de verzoekende partij ook reeds tweemaal werd veroordeeld wegens zwaarwichtige misdrijven ten aanzien van (haar eigen) minderjarige kinderen én bovendien nog verscheidene andere veroordelingen heeft opgelopen.

Het loutere feit dat de echtgenote van de verzoekende partij ook reeds werd veroordeeld voor “dezelfde feiten” als de verzoekende partij, volstaat allerminst om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden door enkel ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

De verzoekende partij toont volstrekt niet aan dat zij zich in een identieke situatie zou bevinden als haar echtgenote. Dienstig kan in dit kader ook nog worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Luik strenger werd gestraft dan de echtgenote, hetgeen -opnieuw- aantoont dat er allerminst sprake is van een identieke situatie.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij niet werd beëindigd, dit opdat de echtgenote verder zou kunnen instaan voor de zorg van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Er werd hieromtrent aldus wel degelijk gemotiveerd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie.”

De door verzoeker aangehaalde bepalingen in dit onderdeel zijn niet geschonden.

2.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling geschonden is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.9. Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven aan zodat de Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN